

DOOR CORINE NIJENHUIS

LOGEREN op het **KERKHOF**

Het is nog niet simpel een geschikte ligplaats te vinden, al zijn onze eisen niet buitensporig: een stroompunt voor de Henriëtte en een landelijke omgeving voor mijzelf en mijn overmatig fitte hond. Mijn manlief moet zes weken filmen in Limburg, en met ons varende woonschip zijn we dan al snel verhuisd. Ons tijdelijk adres wordt de scheepssloperij in Linne. Een dorp met zes kroegen, een uitbundig praktiserende schutterij en een supermarkt waar op zaterdag, in zondagse jurken, de voorgaande week wordt doorgekletst.

De sloperij lijkt een drijvend organisme, bestaand uit schepen in diverse stadia van ontbinding. Gehavende koppen dragen namen als Swiebertje en Victor R, geschonden konten herinneren aan lang verlaten thuishavens. Op aangemeerde pontons rusten aan stukken geslepen roeren naast doorgesneden rompen; verroeste ankers leunen tegen dieseltanks en aggregaten. Op de Limburgse scheepssloperij bestaat het leven uit schurende scheepsdelen die gelaten wachten op een einde.

Daartussen, als een prinses in een achterstandswijk, ligt onze Henriëtte. Met bouwjaar 1901 is ze ouder dan menig sloopschip, maar het is haar verre van aan te zien. Ze glanst in Limburgs ochtendlicht als een opgepoetst prijsdier en braakt nu en dan een rookpluim de kachel uit, want het wordt al koud in de doodlopende lus van de Maas. Het is bijna obscen, zo veel leven er in ons schip zit. Alsof ze haar berustende soortgenoten minzaam uitlacht.

Want zelf is ze aan de dood ontsnapt toen wij haar van afgeschreven binnenvaartschip tot woonschip transformeerden. Als iets duidelijk wordt die zes weken op de scheepssloperij, is het wel hoe betrekkelijk het leven is. Vooral dat van een vrachtschip.

Wij wonen met genoeg op het scheeps-

kerkhof. Alleen de zwijgende sloper en zijn 85-jarige vader werken hier. Samen verlossen zij de wrakken uit hun lijden. Geboeid volg ik de slotscène van een scheepsbestaan. Na een levenslange dienst wacht de snijbrander: onaangedaan snijdt de sloper meterslange lappen uit stalen flanken. De gele kraan die als een bak in het veld naast de sloperij staat, tilt de stukken naar open containers. Eenmaal in die bak, is het enkel nog oud ijzer.

Na vijf weken valt de winter in. Opgeslagen laadvloeren worden verzaagd tot stookhout en in bakken achter de drijvende werkschuur gezet. Schepen worden verlegd, een roestig anker neergelaten. De smalle loopplanken zijn met dun ijs bedekt. Om aan de wal te komen, bedwing ik een lunapark, elke dag opnieuw. Een week lang glij ik van sloopschip naar sloopschip, de hond glibbert blaffend voor mij uit. Daarna is het tijd om terug te varen naar onze thuishaven. Henriëtte start haar motoren direct, zij is altijd bereid verder te trekken. Ik gooi landvasten los, ze kraken na de rust van weken. Komende dagen moeten ze werken in sluisen met 4 meter verval. De motoren snorren wellustig wanneer we met een ferme draai de sloperij de rug toekeren. De mist zuigt ons op, wij worden onzichtbaar. Zoals Linne onzichtbaar wordt. Het enige dat we, voor we de bocht omgaan, nog kunnen ontwaren, is de gele kraan die hoog boven de sloperij uitsteekt en het hele leven overziet.

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever en schrijver, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varende woonschip. Corine schrijft momenteel een biografie over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal* en blogt op www.corinenijenhuis.com

